

Fragment uit Wally De Doncker & Fatinha Ramos,  
*Ik ben heel veel liefde*, Davidsfonds, 2017.  
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve  
doeleinden en niet verder worden verspreid.



Ik ben Luna.  
Een kind van mama.  
En papa.  
Die twee houden erg veel van elkaar.  
Als ze naar elkaar kijken,  
glimlachen ze met hun ogen.



Een jaar voor ik geboren werd,  
begonnen ze te kussen.  
Te strelen en wat weet ik nog meer.  
Aan tafel.  
In het bos.  
In bed.







Een tijdje later begon mama's buik te groeien.  
Van een zachte helling naar een heuvel.  
Na negen maanden was haar buik een berg met een navelpiekje.  
Nog eens tien dagen later brak  
plots  
heel plots...  
de berg.  
Ik gleeed uit mama's buik.  
De buikberg zakte in.





Ik ben dus geboren  
omdat jullie van elkaar houden, mama?

'Ja,' antwoordt ze.

Worden alle mensen uit liefde geboren?

'Niet altijd,' zegt mama nadenkend.

'Maar meestal wel,' vult papa aan.

Jij ook, mama?

'Ja, ik ook.'





Als oma er niet was, dan zou jij er niet zijn?

'Dat klopt.'

En... als opa er niet was?

'Dan ook niet. En jij ook niet!' lacht mama.

Papa zou dan niet geboren zijn!

'Toch wel, Luna,' zegt papa.





Maar... zou ik dan nog wel een kind van jou zijn, papa?

'Nee, dan zou papa iemand anders graag gezien hebben,' grijnst mama.

'Wellicht,' lacht papa.

Dat wil ik niet.  
Ik wil dat je alleen van mama houdt.

'Maar als mama er niet was,  
dan kon ik toch niet alleen blijven?' fluistert hij.

Waarom niet?

'Een mens is niet gemaakt om alleen te blijven,'  
antwoordt hij.









Zou jij dat kunnen verdragen, mama?

'Wat?'

Dat papa van iemand anders hield?

'Wie niet is, kan niks willen.'

Ik zou niet willen dat papa alleen bleef,  
daarvoor hou ik te veel van hem, glimlacht ze  
en ze streelt papa even over zijn wang.

Maar...

'Misschien is dat moeilijk om te begrijpen,'  
glimlacht mama.



Ik zou dan toch een kind van papa geweest zijn?  
'Nee, je zou misschien een ander kind geweest zijn.  
Nu heb je zwart haar.  
En grijze ogen.  
En dat komt door mij,' zegt mama.  
Heus?  
'Zeker weten!'









Luna telt op haar vingers.

Oma. Een.

Mémé. Twee.

Opa. Drie.

En pépé. Vier.

'Vier grootouders,' knikt papa.

Als een van de vier er niet was,  
dan was ik er ook niet.

'Juist.'

Oma en opa hadden ook een mama en een papa?

'Zoals iedereen.'

Jouw overgrootouders,' legt papa uit.

En die hun mama en papa?

'Jouw betovergrootouders,' zegt mama.

Zonder hen was ik er ook niet?

'Klopt.'





Heb jij hen nog gekend, papa?

'Nee.'

Hoezo?

'Ze waren al dood toen ik geboren werd.'

Echt?

'Ze zouden te oud geweest zijn  
om nu nog te leven,  
glimlacht mama.

Ik wil jullie nooit kwijt!



